

Παπαρούνα

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 4. — Ίδιοκτήτης—Διευθυντής: ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (ΠΩΛ ΝΟΡ).—Αθήνα, 9 Μαρτίου 1933.—ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ. — Φοβάμαι μην τὸ μάθη ἡ κυρία....
Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Κουτό! Ἡ γυναίκα μου δὲ θὰ μάθη ποτὲ τίποτα. Ἐξ ἄλλου εἶνε τόσο καλή!....

Η «ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (ΠΩΛ ΝΟΡ)

ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ: ΝΙΚΟΣ Β ΡΟΥΤΣΟΣ
(ΚΟΚΟΡΑΣ)

Γραφεία: ΕΥΡΥΠΗΔΟΥ 8 (προσωρι κός)

ΠΑΡΟΜΙΟΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΜΑ

«Κάλλιο ποτέ παρά άργά». Διότι, όντως, τί θά ώφελήθητε όν ή γυναίκα πού έποθήσατε όλη σας τή ζωή, άποφασίση να σας παραδούη έπ. τής έπιθανατίου κλίνης σας:

«Σπεύδε βραδέως». Διά να είσθε βέβαιος ότι αυτό συμβαίνει, να τάζει δεύετε με τό σιδηρόδρομο τής Κηφισιάς.

«Μιά του κλέφτη, δυό του κλέφτη, τρείς και τήν κακή του μέραν». (Σημ. «Παπαρούνας». Τήν τετάρτην ημέραν γίνεται βονιζελεκός).

«Μήν ό γέρων ποτέ ξανανοιώνει;»
«Χ!»

«Γιατί λυπητέρο τραγοΐδι: λέν τά πουλιά πρωί-πρωί;» «Άγνωστον!»

«Όποιος κατηγοράει τό σπίτι του πέφτει και τόν πλακώνει». Δέν διατάζομεν λοιπόν να κατηγορήσομε όλα τά σπίτια τής 'Αθήνας!

«Τό μήλο κάτω άπ' τή μηλιά θά πέση». Άς πέση.

«Τόν 'Αράπη κι' άν λευκάνης το σαποΐνι σου χαλάς». Μή ματαιοπονείτε λοιπόν...

«Τ' είχες, Γιάννη, τ' είχα πάντα».

«Άπό τά έπιτυχημένα του «Φανουτών Συντακτών». Πληροφορούμεθα ότι ό έν λόγω Γιάννης είχε πάρει κα θάρσιον «Μόρισσον»).

ΣΟΛΟΜΩΝ

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ

«ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ»

Όσοι από τάς έπαρχίας έπιθυμούν να γίνουιν μόνιμοι άνταποκριτάι τής «Παπαρούνας», παρακαλούνται να μάς άποστείλλουιν, έκτός των άλλων στοιχείων—έπάγγελμα, διεύθυνσις κλπ.—και άνά δύο φωτογραφίας των, διά να τούς έφοδιάσωμεν με δελτία ταυτότητος.

ΜΕΓΑ

ΑΥΓΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΑ «ΩΡΑΙΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ»

Μεγάλη παρακαταθήκη αύγών τής ημέρας έξ όλων των Έλληνικών και Βουλγαρικών Έπαρχιών

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ «ΚΟΚΟΡΑ»

ΝΙΚΟΥ Β ΡΟΥΤΣΟΥ

Η ΜΟΝΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΣΑΤΥΡΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΕΞΕΔΟΘΗ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ

Τό μόνο βιβλίον πού μπορεί κανείς να τό διαβάση έκαστό φορές, χωρίς να κατορθώση να γίνη... σοβαρός. Τό μόνο βιβλίον πού έπροκάλεσε τά γέλοια και αύτών των... κριτικών.

Είς όλα τά βιβλιοπωλεία.

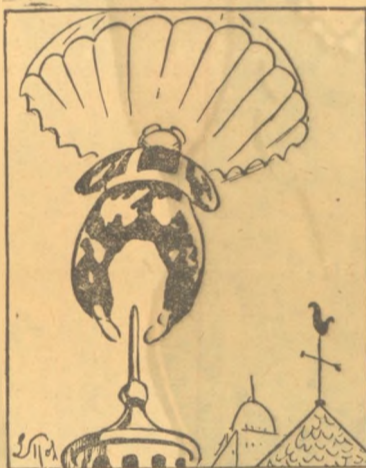
ΕΚΔΟΤΗΣ: Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΥΓΑΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

— Σου βγάξω τά μάτια, μωρή, πού θά με πής έμένα «μυιμού!»

ΑΝΩΜΑΛΟΣ ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΙΣ

Πέφτει με τήν πεποίθησι πώς τόν (θαυμάζουιν) όλοι, χωρίς να ξέρη πώς θά δη σε δυό (λεφτά τήν Πόλι.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

«Α ΙΤΙΔΕΑ»

Στείρος Μηλάς
Διευθυνταί: Μούργος Θεοκουτάς
Ραπάνης Κουνουπίδης
Έθνικιστικόν όργανον των άπανταχοΰ Άλθανών.
Σύνθημα: «Γκά πράπα ντάρδα μπίστενε». «Ήγουν: Πισω έχει ή 'Απιδέα τήν ούρά!»

ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΚΟΥΛΟΥΡΓΙΩΤΙΚΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ

Μίς
Σαλαμίς.

ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΜΙΣΟΓΥΝΙΣΜΟΣ

Φάμ,
Ένφάμ!

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Έλα,
κοπέλλα
καραμέλλα
γάλακτος
απαράλλακτος.

ΑΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Νά,
Νανά,
Άνανά.

Σό,
Βισό,
Χρυσή,
Κρασί.

ΕΡΙΚΑΙΡΗ ΡΟΜΑΝΤΖΑ

(Τραγοιδιεύεται στό σκιστό: «Γυναίκαζ φεύτικα φιλιά!...»)

Στίς έκλογές δέ βγήσαν
και μαυριστήσαν,
μά δέν τόν νοιάζει ή ψήφος
γιατί έχει ξίφος,
όσοπου στό τέλος, κάλπες, δελτία
(σκισπάει
και όλα τά σπάει, χωρίς νεροπή.

Ρεφραίν

Πλαστήρας όταν κυβερνά
δρυσαν βράσε! Έχουμε γάλλια!
κάνει άπ' τό νού του, τι περνά
και όλα γίνονται σιπαράλια.
Σ' αίματα βάζει όλο τό γουνα
και μέσ στό πλήθος άφού εινε Πλαστήρας
(στήρας
καινούρια ρίχνει πάλι καινούρια
και φιάχνει όρανά και χήρας.

Η ΠΕΙΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Είνε περίεργο πώς μερικοί άνδρες
κνηγοΐν τις γυναίκες ως πού να
τούς τσακώσουν!

Ό κ. Καφαντάρης εινε μεγάλος
οικονομολόγος. Μπορεί να προβλέψη
τά έλλείμματα του προϋπολογισμού
και να τά πραγματοποιήση!

Τί εινε συνήθως ένας επαναστάτης;
Άνθρωπος συντηρητικός χωρίς
δουλειά...

Είνε μυστήριο πώς τά μερμήγκια
έχουν άποκτήσει τή φήμη ότι εινε
εργατικά. Όσα μερμήγκια έχουμε
όλα επήγαιναν περιπατο.

Έφ' όσον όλοι οι Έλληνες δέν
ξέρουν Άγγλικά, Γαλλικά και Γερμανικά,
ό όμιλών κινηματογράφος
θά έξακολουθή να εινε σιωπηλός γι'
αυτούς.

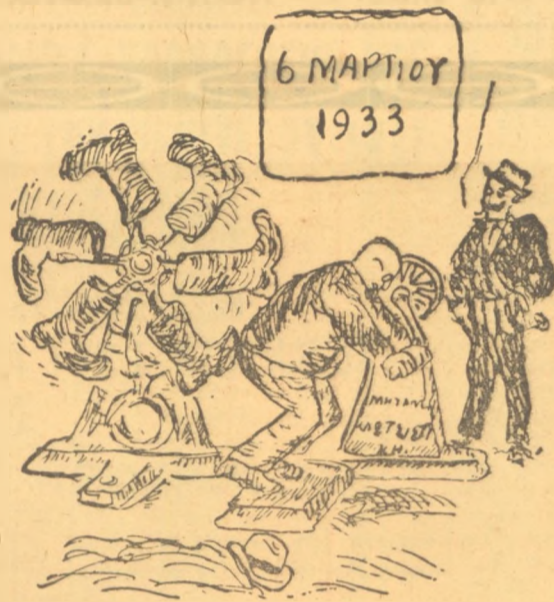
Όταν συγκεντρώνονται στη Γενεύη
άντιπρόσωποι πενήντα έθνών να
συζητήσουν περί άφοπλισμού, τό κάθε
έθνος εινε πρόθυμο να άφοπλισθή, αρ
κει να γίνη ή αρχή από τούς άλλους
σαρανταεπτα.

ΛΑΓΓΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Κατ' είδήσεις μας έξ ασφαλούς
πηγής («φυγής»), ό πεντάς
φορος άρχηγός τής ρεπαναστάσεως
κ. Νικόλαγος

φτέ-
ρην και έξηφανίσθη άνδρείως.
Οεΰρών παρακαλείται
και άφού
άκόμη δάφνας να τόν κάμη
στιφάδο...

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Μία κλωτσοστική μηχανή, κατασκευασθείσα υπό του Έλληνοσ έφευρέτου κ. Γ. Κονδύλη. Με τήν μηχανήν αυτήν, πού εινε έφωδιασμένη με τρία ζεύγη στρατιωτικών υποδημάτων, θά...παίξη ή Έλλην πρωθυπουργός διά να περνά τήν ώραν του, ως δεικνύει ή ανωτέρω εικών.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ένας μεσόκοπος άνθρωπος πηγαινει στο γιατρό.

— Τί έχεις; τόν έρωτά.

— Άκουσε, γιατρέ μου: Στο πρώτο τά καταφέρνω καλά, στο δεύτερο έτσι κι' έτσι, στο τρίτο λαχανιάζω, ιδρώνω και με τό ζόρι τέλος πάντων τό τελειώνω...

— Λοιπόν τί θέλεις από έμένα;!

— Να μου πής τί να κάνω, γιατρέ μου.

Ό γιατρός τόν χύτταζε καλά καλά. Ήταν ένας άνθρωπος ως πενήντα χρόνων.

Τού ειπε λοιπόν:

— Πάλι καλά τά καταφέρνεις, χριστιανέ μου, τί να σου πώ κι' εγώ! Σταματα στο τρίτο.

— Τί λές, γιατρέ μου! Πώς να σταματήσω στο τρίτο άφού κάθεται στο... πέμπτο!

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤ Ι ΟΙ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

— Παιδιά, να ένα Ζέπελιν!..

ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ ΔΙΠΑΡΜΑΤΗΣ

Έμια του έπήρε τόν Κωστάκη σ' ένα τραπέζι πού του έκανε ή νονά του, άφού προηγουμένως τόν κατέστησε προσεκτικό να μη ζητά τίποτα.

Ό Κωστάκης συμμορφώθηκε με τή σύστασι. Όταν όμως έφεραν τά φρούτα, τούς έσέρβιραν όλους και τόν Κωστάκη τόν έξαγαν.

Ό μικρός ήθελε να μιλήση, αλλά θυμόταν τή σύστασι τής μαμάς του. Ξαφνικά τού ήρθε μια φωτεινή ιδέα:

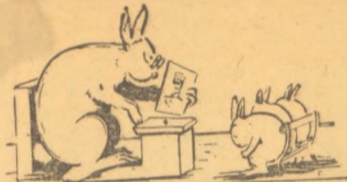
— Νονά, έφώνηξε. Θέλει κανείς ένα πιάτο καθαρό;

ΑΓΙΟΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΕ ΓΝΩΣΙΟΥΣ ΗΧΟΥΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

Μου παρήγγειλε τ' αηδόνη να του πλέξω μια φωλιά και του είπα' δέν άδειάζω, γιατί έχω άλλη δουλειά κι' άσε αυτές τις φασαρίες να μη μπλέξης μ' έφορείες...

Η ΕΡΑΝΘΛΗΨΙΣ ΕΙΝΕ ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Ό δάσκαλος. — Λοιπόν, παιδιά μου, όπως είχαμε πη και σε προηγούμενο μάθημα, ό Πλαστήρας εινε ό μεγαλύτερος ήρωσ τής ρεπαναστάσεως...

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΝΔΥΛΗ

Άν ζούσε ό γέρο-Όμηρος σήμερα στην Ελλάδα, θά έγραφε ό κακόμοιρος μια νέα κονδουλιάδα.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΛΑΣΤΗΡΑ

Κι' άν ζούσε ό γέρο-Πλάυτος τής κωμωδίας ό άσπος τής λατινικής, θά έγραφε για σένανε ώσαύτως ένα καινούριο παληκάρι τής φα- (κής).
Η. ΡΩΣ.

ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΥ

Είνε ψευδέστατον —τό βεβαίο άλλωστε ό ίδιος—ότι ό συμπαθής καθ' όλα χρονογράφος δυό έφημερίδων του συγκροτήματος μετέσχεν όπωσδήποτε του κωμικού κινήματος τής Δευτέρας. Ό κ. Μελάς μετέβη άπλωσ εις τό ύπουργείον των Στρατιωτικών διά να παρακολουθήση εκ του πλησίον τά γεγονότα ως εύσυνειδητος χρονογράφος και να γράψη τό περί «Μπανανών» χρονογράφημά του εις τά «Άμαθηναϊκά Νέα». Πράγματι ή ένημερότης του μοναδικού χρονογράφου εις τό ζήτημα τής τιμής των μπανανών έκαμεν έντύπωσιν. Τοιούτοι δημοσιογράφοι τιμούιν ολανθήποτε επαναστασιν.

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΕΡΑΣ' Η ΕΛΛΑΔΑ Μ' ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕ ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ, Μ' ΑΙΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕ ΖΑΛΑΔΑ

Πλήθος πάλι γεγονότων και την εβδομάδ' αυτή στην ωραία τούτη χώρα, πούν' μέσ' σ' όλες ζηλευτή και ακόμα να περάσει και των εκλογών ή μπόρα!

Όμορφος αλήθεια τόπος, ή Ελλάδα ή γλυκειά κι' οι Ρωμιοί ένας τον άλλον αν σκοτώνουν απανθρώπως κι' αν στο κάθε τους το «ζήτω» απαντάει μιά τουφεκιά κι' αν ο ένας του άλλου τον τή ζωή δεν αφήφραει, ο αδιόρθωτος ο Έλληνας που για ντραβάλα φοφάει, μένει Έλληνας, το καυγάται, την κατάγωγη του ξέρει και εκλέγει και ψηφίζει με περιστροφρο στο χέρι. Είς τις εκλογές που γίναν επροχτές την Κυριακή γίχτησαν οι «Λαϊκοί» και λαός φιλελευθέρων με το όρος κατηφές έβλεπαν να τους ξεφύγη απ' τα χέρια ο λουφές! Χρόνια είκοσι μασσούσαν απ' το βράδυ ως το πρωί κι' από το πρωί ως το βράδυ και δέ χόρταιναν φαί κι' όλα τάθειλαν δικά τους τρείς το ζύδι, τρείς το λάδι. Κυβερνούσε του Πλαστήρα ή άρωματώδης μπόττα και περνούσαν ζωή και κόττα τα σουράκια του Λευτέρη και ο κάθε του πιστός και το κάθε του ξεφτερί. Τί ρειμούλα, τί κακό, τί καταχραστών έσομοί και σπενάζαν απ' το βάρος οι προύπολογισμοί. Φάε και τούτα, φάε και κείνα, τον Περαία, την Αθήνα Ρούμελη, Μυριά, νησιά, Κρήτη, Ίόνιος, Κυκλάδες και χωρίς περικοκλάδες. Ούλα, ούλα θα τα φάω και χορτάτος θενά πάω, έκραξεν ο Ίασωνίδας και ως άλλος Λεωνίδας —κι' όχι πρό Θερισυπλών— φοβαρίζων κι' απειλών, έρωγε στην καθυσία του λαγούς τριακοσίους και φοβέριζε θεούς και διαβόλους και όσίους. Τ' είνε το φαί, παιδιά! Του επίγειου παραδείσου δίνει εκείνο τά κλειδιά

Μάσα, μάσα, μάσα, μάσα, μάσα διτι και να βρής και κεφάλια απά πράσα να μην τα περιφρονής.

Μάσα, μάσα, μάσα, μάσα, μάσα όπου και αν εισαι κι' αν σε βάλουνε στην κάσα και στο μνήμα σάν θα κείσαι.

Μάσα, μάσα, μάσα, μάσα, όσο δόντια σου απομένουν, μάσα, μάσα, μάσα, μάσα, είν' αυτό ανάγκη πάσα,

μόνο κείνοι που μασσάνε τη ζωή καταλαβαίνουν.

Μάσα, μάσα, μάσα, μάσα, μάσα καθετί ψητόν, μάσα κάθε τι βραχμέμον, μάσα κάνουλες, μπετόν! Μάσα, μάσα, μάσα, μάσα, να τί πιά να πη αγών, μάσα, μάσα, μάσα, μάσα, φιλελεύθερη σαγών. Μάσα, μάσα, μάσα, μάσα, λέω και γώ όπου νηστεύω γιατί είν' ανάγκη πάσα κάποτε να κολατσίσω και γι' αυτό θα δημολογήσω φιλελεύθερον «Πιστεύω».

ΟΙ "ΑΔΕΛΦΕΣ", ΣΥΖΗΤΟΥΝ ΓΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

— Καλέ, μη την άκούτε αυτήν! Είνε άνθρωπος του Πλαστήρα!...

Και μπροστά μου ένα πιάτο ξέγειλο όταν θα 'δω, μ' ένθουσιασμό γεμάτος και χαρά θα τραγουδώ: Έμέναγε μου τόπανε άνθρωποι κοιλαράδες πώς την καλύτερη ζωή περνούνε οι φαγάδες. Θα περάσω όλον τον βιοντορώγοντας διτι κι' αν λάχη κι' υπεράνω όλων θα βάλω άνυπερθέτως το στομάχι! Μά φαίνεται, είνε άργά πολύ γ' άργίσω τούτο το βιολί.

Να πάρη ο διάβολος λοιπόν. Έπεσ' ο Βενιζέλος και τη Δευτέρα ξύπνησε μαύρος, ώσπερ Όθέλλος. Έπεσε και ξεφύγησε το βράδυ της Δευτέρας τους τελευταίους σφαδασιμούς απέδωκε το τέρας. Μά να που έσηκώθηκε άγριος ο Πλαστήρας στο έδαφος εκτύπησε γερά τους περνειστήρας —ποιός είδε λύκο το άρνι, λιοντάρι το λαγό!—

και ειπε: «Σήμερα λοιπόν θα κυβερνήσω εγώ! Έγώ είμαι ο ήρωας Νικόλαος Πλαστήρας και το παιδί της Μοίρας. έμένα μ' έστειλε ο Θεός στη γη για να σάς σώζω. Άς μη σάς κάνη έντύπωση που θηρημαίον δίω Έχετε πίστιν εις έμέ, και πίστιν στον Θεόν, και όχι στον άνθρωπιον, αλλά στον λαγών. Έγώ είμαι εκείνος τον Κεράλ ο μόνος που ένίκησα και στην Αθήνα έφθασα κι' εδω τον έξειδικησα! Έγώ και μοναχά εγώ και πάλι θα σάς σώσω εγώ, έ λ έ φ Θεοο.

τά πάντα άπεφάσισα πάλι να θαλασσίσω και στας όδους των Αθηγών να γύσω του λαού το βουιμαρ το αίμα, να δώσω στους ιστορικούς ένα καινούργιο θέμα».

Είπε και έξερόδηξε κι' εϋθύς μπροστά του βρέθησαν δυό-τρείς πιστοί που να μασσούν ποτέ δεν έδαρέθησαν. και στα ταμεία πάντοτε άπασιχολούν τας γειρας. Ξέρετε γράμματα ρε σεις; Τους ρώτησ' ο Πλαστήρας. Όσα θες, καπετάνιο μου, άπάντησαν κι' οι δύο, γράμματα, μεγαλειο!

Μά σάν έρθής στα πράματα να μιάς υποστηρίξης και μεις σου γράφουμι' όσες θες άπόψε προκηρύξεις! Τις πέννες τους αρπάξουνε κι' άργίσουν της γραφές. Διάβολε! Άστειύεσαι; Έδω είνε λουφές. Άπ' το Θεό άργίζουνε και στο σμιφρόν σπάνουν και ύστερα τον άργηγό να υπογράψη βάνουν. Και κείνος βάνει υπογραφή με το δεξί του πόδι, υπογραφή περίφρημη, ωραία άρωματώδη. Και κείνοι που μυρίζανε εΐπαν' τί ευτυχία! Άκόμη θα συνεχισθή ή παλαιά ευτυχία! Έστυφωσαν και προσκύνησαν τη βουιμαρή τη μπόττα και γλύφωσαν τα γείλη τους σά νάσαναν μοιχοπόττα. Και άκουε ή προκήρυξη ή επαναστατική κι' από ψηλά την έρωσαν σ' όλη την Αττική: «Έγώ ο Πλαστήρας ο πολύς, ο πρώτος των ήρώων, που φτάνει μου ή κατάγωγη στην εποχή των... Τρώα φρονώ διτι αΐώνια πρέπει το Βενιζέλο να ένετε στη ράχη σας, γιατί έτσι το θέλω. Δική μου είνε ή Ελλάδα, με τους στρατούς και στα γιατί οι νέοι Έλληνες είνε λαός δειλός και γώ απέδειξα άσφαλώς διτι είμαι από τους Έλληνες ε πεϊε δειλός. άπ' όλου και με όργιμες μετρώ τη γη κι' όποιος τολμά άς μου παραβγή!»

Αυτά και άλλα έγραψε και ήρθε εϋθύς στα πράγματα κι' εις μίαν μόνην ώρα καθόγησε όλας τας άργάς και νήνους και Συντάγματα έσκότωσ' ένα-δυό παιδιά και μιά μικρή κοπέλλα. Και προς το βράδυ ξαφνικά του πέρασαν ή τρέλλα...

ΠΩΛ ΝΟΡ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ»

Ή «Παπαρούνα» δεν κυνηγά τους άναγνώστας με το ντουφέκι!

Ή επί της Μόδας συνεργάτις της «Παπαρούνας»

Ό επί των σκανδάλων συντάκτης μας.

Τό κυλιδρικόν πιεστήριον της «Παπαρούνας»

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΟ «ΠΕΡΟΚΕ»

ΝΙΚΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

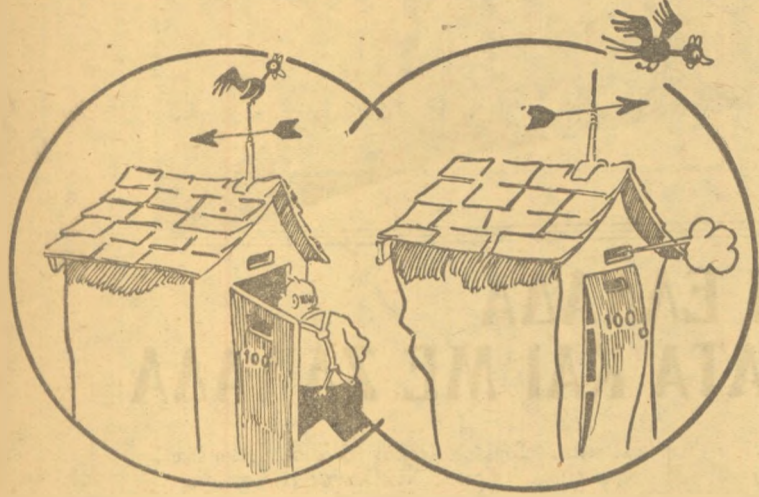
Ό μεγαλύτερος θίασος, ή καλύτερη επίθεώρησις, ό περισσότερος κόσμος

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ «ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ»

ΜΟΥΣΙΚΗ: ΜΙΜΗ ΚΑΤΡΙΒΑΝΟΥ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ ΣΤΟ «ΠΕΡΟΚΕ»

ΤΑΙΝΙΑ ΗΧΗΤΙΚΗ ΕΙΣ ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΑΣ!

Νύχτα ο χοντρός... «έβγῃ κε...» Μπάμ! ήκούσθη στόν αέρα!...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟ

Ήταν αυτή ρωμαντική πολύ και κα- (τά βάθος και στή ζωή της πρόσμενεν ένα με- (γάλο πάθος. Στο τέλος τὸ συνάντησε τ' ὄραϊο ἰθα- (γικό της και τὸ ἀγόρι τὸ γλυκὸ ἐγίνηνκε δι- (κό της.

Μιά μέρα πού καθόντουσαν στὰ γόρ- (τα τ' ἀνθισμένα, «Μαίρη», τῆς εἶπε, «σ' ἀγαπῶ, τρελ (λαίνομαι γιὰ σένα!» Ἀπὸ τὴ μέση τῆ βουτᾶ και τῆ φιλεῖ (στο στόμα κι' αὐτὴ τοῦ λέει: «Ἀκόμα!...»

Τὴν ἐσφιξε, τὴν πόνεσε μέσα στὴν ἀγ- (καλιὰ του και τῆ βασάνισε πολὺ μὲ τᾶγρια τὰ (φιλιὰ του.

Μὰ ἐκεῖ πού τὸν ἐγαῖδευεν ἡ κόρη ἐ- (λευτέρως,

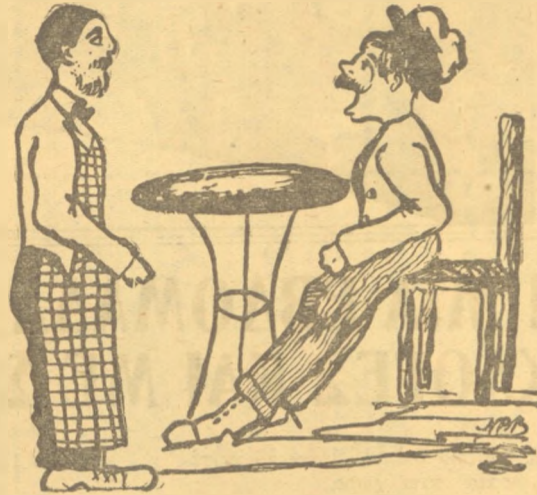
ἀναστενάζοντας γλυκὰ, τοῦ εἶπε μελαγχολικά: «Μανώλη μου, εἶνε πάντοτε τόσο (σκληρὸς ὁ ἔρωσ;» ΝΥΚΤΩΡ ΜΟΥΓΚΩ

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΑΣ

ΚΡΟΤΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε κίνημα. Ἦταν ἡ εἰκοστὴ πέμπτη ἡμέρα τοῦ Ἀνθεστηριῶνος τῆς ἑκατοστῆς τριακοστῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος — ἔτος 547 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης. Ὁ Ταρκίνιος ὁ ὑπερήφανος ἀπὸ τὸ ἔ- να αὐτὶ (ἐλέγετο ὑπερήφανος γιὰ- τὶ δὲν ἀκούγε καλά) διέκρινε μὲ τὸ ἐξησκημένον του οὖς συγκεχυ- μένους ἤχους μέσα εἰς τὴν νύχτα. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ταρκίνιος ἐ- πείσθη ἀπὸ ἕνα χορὸν διὰ τῆς Σπάρτης ὁδοῦ. Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν διασταύρωσιν τῆς ὁδοῦ Σοφο- κλέους μὲ τὴν ὁδὸν Τριπόδων, ὁ Ταρκίνιος ἐσταμάτησε. «Διάβολε! ἐπιθύρσειν. Ἐχω ρολόγι ἢ ὄχι;» Ἐφερε τὴν ἀριστερὰν τοῦ χεῖρα εἰς τὸ ἀριστερόν μέρος τῆς τῆβ- νοῦ και ἐστάθη πρὸς στιγμὴν διὰ ν' ἀκούσῃ τοὺς ἤχους τοῦ ὠρολό- γιου του. Ἄλλὰ δὲν ἤκουσε τίπο- τε. «Περίεργον! ἐσκέφθη. Τί νὰ ἔχη γίνῃ τὸ ρολόγι μου;» Ἀφῆνης ἐνθυμήθηκε ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν εἶχον ἐφευρεθῆ τὰ ὠ- ρολόγια και καθυσόχασε. Χριστέ μου, ἐπιθύρσει, λησμονήσας ἐν τῇ ταραχῇ του ὅτι οὐτε Χριστὸς εἶχεν ἀνακαλυφθῆ ἀκόμη, πόσον εἶμαι ἀφηρημένος. Καὶ ἐσταυροκοπήθη τρίς κατὰ σειράν. Ἄλλ' οἱ κρότοι ἐσυνεχίζοντο. Εἰς τὸ ἐξησκημένον οὖς τοῦ Ταρκι- νίου δὲν ἐβράδυνε νὰ διαλάμψῃ ἡ ἀλήθεια. Καὶ ὁ Ταρκίνιος διελογί- σθη: Ὅτι πρόκειται περὶ πυροβολι- σμῶν ριπτομένων ἀπὸ τοῦ Καπι- τωλίου. Ἄλλὰ και πάλιν νεωτέρα σκέψις τὸν ἔκαμε νὰ κτυπήσῃ τὸ μετώπον του μὲ τὴν παλάμην τῆς δεξιᾶς χεῖρός του. Τί ἔχω πάθει ἀ- πόψε; Ἐπιθύρσειν ὁ Ταρκίνιος και παρεξενεύθη εἰς τὸ ἀκούσμα τοῦ ὑποκόφου ἤχου, τὸν ὅποιον ἀ- πέδωκε τὸ κενὸν μέτωπον του. Ἐ- λησμονήσας, ἐσυνέχισε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι πυροβολισμοὶ χωρὶς πυρίτιδα δὲν εἶνε κάτι εὐκόλον νὰ γίνῃ ἡ μάλλον εἶνε κάτι ἀδύνατον, ἐφό- σον ἡ πυρίτις δὲν ἔχει εἰσέτι ἀνα- καλυφθῆ. Νὰ ἐπρόκειτο τοῦλάχισ- τον περὶ κρότων προερχομένων ἀπὸ θέλα και ἀκόντια, τὰ ὅποια συγκρούονται μὲ ἀσπίδας!... Μὲ τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοῦς ὑπὸ μάλης ὁ Ταρκίνιος ὁ ὑπερήφανος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ὑπὸ τὸ σκότος τῶν ἠλεκτρικῶν λαμπτή- ρων. Καθὼς ἐβάδιζε σύννοος και περιφροντικὸς συνήντησεν ἕνα νυκτε- ρινὸν διαβάτην, ὁ ὅποιος εἶχε πα- ραπλανηθῆ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Ρώμης λόγῳ τοῦ σκότους τῆς ἡ- μέρας. Ὁ Ταρκίνιος προσεφώνησεν ἀδιστακτικῶς τὸν ἄγνωστον. — Χαῖρε, Νουμά Πομπίλιε! τοῦ εἶπε. Ἐάν δὲν ἀπατώμαι, γνωρίζεις πού εἶνε τὸ τηλεγραφεῖον. Τὸ ἀναζητῶ ἀπὸ βαθεῖας πρώτας, δι- ὅτι ἔχω νὰ τηλεγραφήσω κάποιαν ἐπιειγουσὰς εἰδησίαν εἰς τὴν λον- δίνεον ἐφημερίδα «Μαγχεστριανὸς Φύλαξ», τῆς ὁποίας τυγχάνω ἀνταποκριτῆς. — Σὺ εἶσαι, Ταρκίνιε ὑπερήφα- νε; Ἄνεβόησεν ὁ Νουμάς Πομπί- λιος, ὁ ὅποιος ἀνεγνώρισε τὸν ἡ- ρωα τῆς παρουσίας διηγήσεως ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ βλέμματός του. — Μάλιστα, Νουμά Πομπίλιε! Ἐπεβεβαίωσε μεθ' ὑπερηφανείας,

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

— Ἄκουσε δῶ, γκαρσόν! Δὲν εἶμαι καθόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαγαζὶ. Ἦρθα γιὰτὶ μοῦ τὸ οὐστήσε ἕνας φίλος μου... — Τὰ παράπονά σας στὸ φίλο σας λοιπόν!... (Σκίτσο «ἀσπούδαχτου» καλλιτέχνη)

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΟΤΑΝ ΗΣΑΝ ΜΙΚΡΟΙ

- Τὸ μπαμπού μου! Ν. Ἀβραάμ
Ποῦ εἶνε τοῦ χλιάρ'; Ἰ. Τσιριμώκος
Μαμὰ, θέλω ἀντρούλη!... Ναπολέων Λαπαθιώτης
Ὅ ποιητὴς γεννάται! Μ. Μαλακάσης
Ποῦ βρίσκομαι; Ἀγγελος Τανάγρας
Γεννήθηκα, γιὰτὶ ἔτσι θέλω. Ἐλ. Βενιζέλος
Εἶμαι ἕνας, ἀλλὰ λέων. Ἄων Μακκᾶς
Εἶμαι ἄνθρωπος; Ἰ. Μεταξᾶς
Μποῦμ! Γεώργιος Κονδύλης
Εἶμαι ξύπνιος ἢ κοιμάμαι; Π. Τσαλδάρης

ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΕΙΣ

— Καλέ, πὼς βρεθήκαμε ἐδῶ στὴν «Παπαρούνα»; Ἡ θέσις μας εἶνε σὲ περιοδικὸ τῆς Μόδας! — Ξέρω κι' ἐγὼ, καμμένη! Φαί- νεται θὰ ἀνακατωθήκαμε μὲ τὰ κλισέ τῆς.

ΔΙΑΖΥΓΙΟ

— Ἐχεις καμμιὰ ἀδελφή, Δημη- τράκη; — Ἐχω, κυρία, ἀλλὰ ἔχουμε πά- ρει διαζύγιο! — Διαζύγιο μὲ τὴν ἀδελφὴ σου; Πὼς αὐτό; — Νά, ἡ ἀδελφὴ μου μένει μὲ τὸ μπαμπά μου και ἐγὼ μένω μὲ τὴ μα- μὰ μου πού εἶνε ζωτοχήρα!...

προσிடιζούσης εἰς τὸν χαρακτή- ρα του ὁ Ταρκίνιος, ὁ ἐπικληθεὶς ὑ- πὸ τῆς ἱστορίας ὑπερήφανος. Εἶ- μαι ἐγὼ και σὲ ἠρώτησα πού εἶνε τὸ τηλεγραφεῖον. Πρόκειται νὰ ἐ- πιδώσω τηλεγράφημα... — Διὰ τὸν «Μαγχεστριανὸν Φύ- λακα» τοῦ Λονδίνου, ἐάν ἤκουσα καλῶς! Ἐπανέλαθεν ὡς «Ἠχώ τῶν Παρισίων» ὁ Νουμάς Πομπί- λιος. Καὶ προσέθηκεν: Εἶμαι πρό- θεμος νὰ σοῦ δώσω τὴν πληροφο- ρίαν αὐτὴν ἀν μοῦ εἴπῃς τί εἶδους τηλεγράφημα θέλεις νὰ σταλή. Διότι, ὅπως γνωρίζεις, ὑπάρχουν δύο εἰδῶν τηλεγραφεῖοι. Ὁ ἐνσὺρ- ματος ἡ διὰ καλωδίων τηλεγρα- φος και ὁ ἀσύρματος... — Γνωρίζω καλῶς τοῦτο, ἀπε- φάνθη ὁ ἀποκληθεὶς Ταρκίνιος, και διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἀποτει- νομαι πρὸς σε. — Καλῶς ἔπραξες ἀποτεινόμε- νος πρὸς με, τὸν καθυσόχασεν ὁ Νουμάς Πομπίλιος. Διότι ἐγὼ εἶ- μαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω κάλλιον παντὸς ἄλλου τὰ κατὰ τὸν τηλε- γραφον. Ἄλλὰ γιὰ πέξ μου, φίλ- τατε, ἠρώτησεν ὁ Νουμάς Πομπί- λιος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ταρ- κίνιον τὸν ὑπερήφανον. Δύνασαι, νὰ μοὶ ἀπαντήσης ἐπὶ μιᾶς ἐρωτή- σεως; — Εὐχαριστῶς, ἐάν εἶμαι εἰς θέ- σιν νὰ σοῦ δώσω τὴν ἀπάντησιν, Νουμά Πομπίλιε! Ἀπήντησεν ὁ Ταρκίνιος ὁ ὑπερήφανος. — Ἴδου ἡ περίπτωσις, περὶ ἧς ὁ λόγος, εἶπεν ὁ Νουμάς Πομπίλιος. Ἐπὶ τόσα ἔτη, κατὰ τὰ ὅποια ζῆς, ἐνδιατρίβεις καὶ χασμάσαι εἰς τὴν Ρώμην, συνήντησες πουθενά σὺρματα; — Ὅχι, ἀπήντησεν εὐθασῶς ὁ Ταρκίνιος ὁ ὑπερήφανος, ἀφοῦ πα- ρέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς σκεπτι- κός. Οὐδέποτε οὐδαμῶς συνήντησα σὺρματα κατὰ τὰ ἔτη κατὰ τὰ ὅ- ποια ζῶ, ἐνδιατρίβω και χασμά- μαι εἰς τὴν Ρώμην. Ἄλλὰ τί ση- μαίνει τοῦτο και ποῖαν σχέσιν ἔχει τὸ γεγονὸς αὐτὸ μὲ τὸ τηλεγράφη- μά μου; — Ἐχει και μεγάλην σχέσιν, ἐ-

τόνισεν ὁ Νουμάς Πομπίλιος μειδι- ῶν πατανώδως ἐν τῷ μέσω τῆς νυ- κτός. Διότι τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ὑ- πάρχουν σὺρματα εἰς τὴν Αἰώνιαν Πόλιν μας, τὴν Ρώμην, εἶνε τρανο- τάτη ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἔχει ἐφευ- ρεθῆ ἀκόμη ὁ ἐνσὺρματος τηλε- γραφος. — Τί πρέπει νὰ κάμωμεν λοι- πόν; ἠρώτησεν ἀνησυχῶς ὁ Ταρ- κίνιος ὁ ὑπερήφανος. Δὲν θὰ στεί- λω τηλεγράφημα εἰς τὸν «Μαγχε- στριανὸν Φύλακα» περὶ τῶν δια- δραματιζομένων σήμερον εἰς τὴν Ρώμην; — Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Ἄ- νέκραξεν ὁ Νουμάς Πομπίλιος. Τὸ τηλεγράφημα σου θὰ σταλῆ διὰ τοῦ ἀσύρματος τηλεγραφοῦ. Καὶ ὁ Νουμάς Πομπίλιος ἐπεξή- γησεν εἰς τὸν χάσκοντα Ταρκίνιον τὸν ὑπερήφανον: Τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἔχεις συναντήσῃ πουθενά σὺρ- ματα εἰς τὴν Ρώμην δὲν ἀποτελεῖ ἐπαρκῆ ἀπόδειξιν ὅτι εἰς τὴν Ρώ- μην ὑπάρχει ἀσύρματος; — Ἐχεις δίκαιον! Παρεδέχθη ὁ Ταρκίνιος ὁ ὑπερήφανος. Καὶ ἐγὼ, ὁ ὅποιος ἐπὶ τόσον καιρὸν εἶχα πα- ραγνῶρισε τὸν εὐθὺν και τίμιον χαρακτήρα σου!

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἔπεσαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων και κατησπά- ζοντο ἀμοιβαίως μέχρις ὅτου πα- ρατυχῶν πόλισμαν τοὺς ἔρριψεν εἰς τὸν παρακείμενον Τίθεριν ἐπὶ διαταράξει τῆς δημοσίας τάξεως, ὅπου και ἐπνίγησεν, κατόπιν δὲ περιουλέεξε τὰς μπουρμπούλη- θρας, τὰς ὁποίας προεκάλεσεν ὁ πνιγμὸς τῶν δύο φίλων και τὰς κατέβασεν εἰς τὸ Μουσεῖον Φυσι- κῆς Ἱστορίας τῆς Βοστανῆς, ὅπου οἱ ἐπισκέπται ἔχουν ὄλοι τὸν και- ρὸν νὰ τὰς περιεργασθ. Ἦν.

Τοιοῦτον ἀδοξον τέλος ἔλαθεν ἡ βασιλεία τοῦ Ταρκίνιον τοῦ ὑπε- ρηφάνου και Νουμά Πομπιλίου, ὡς ἐξηκριβώθη ἐκ τῶν τελευταίων ἀ- νακαλύψεων τῶν σοφῶν ρωμαί- στῶν. ΦΩΤΗΣ ΓΙΑΓΚΟΥΛΑΣ Βασιλεὺς τῶν Ὁρέων

ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

(Ἡ «Παπαρούνα» ἐγκαινιάζει ἀ- πὸ σήμερον τὴν στήλην αὐτὴν, ἀ- πὸ τῆς ὁποίας θὰ διδάξῃ ὅλα τὰ μυστήρια τῆς χειρομαντικῆς τέ- χνης εἰς τοὺς ἀναγνώστας και ἀναγνώστριάς τῆς.)

Ὅταν μία χεὶρ εἶνε μεγάλη και τὰ δάκτυλα ἔχουν ἀρκετὸν μήκος, τότε ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου πού τὴν ἔχει εἶνε... ὑπουργικός.

Ὅταν ἡ χεὶρ ἔχει πέντε δάκτυ- λα, τότε αὐτὸς πού τὴν ἔχει εἶνε ἡ ἀνδρας ἢ γυναικία.

Ἡ σκληρότης τῶν ὀνύχων εἶνε ἐπίσης χαρακτηριστικὸν τῶν ἀν- θρώπων πού ἔχουν σκληροὺς ὀνυ- χας.

Ἐάν ἡ «γραμμὴ τῆς ζωῆς» εἶνε μικρὴ, τότε... ζωὴ στὰ κατωκο- μούλαρά σας.

Ἐάν πάλι αἱ γραμμάι τῆς πα- λάμης σχηματίζον τρίγωνον, αὐ- τὸ σημαίνει δύο τινά:

1) Ἡ ὅτι ἡ γυναικία σας ἔχει φίλον, ἢ 2) ὅταν εἶσθε μικρὸς τὰ «λέγατε» κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων και τοῦ Νέου Ἐ- τῶς.

Ἐάν ἡ δεξιὰ σας χεὶρ ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀριστερὰν ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν δακτύλων, τότε νὰ προσέχετε διότι πολὺ πιθανὸν νὰ τὰς μπερδέψετε και νὰ μὴ γνωρίζε- τε μὲ ποῖαν χεῖρα νὰ κάμετε τὸν σταυρὸν σας.

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΘΟΥΝ ΕΦΕΤΟΣ

Τὰ νέα μοντέλλα πού φθάνουν ἀ- πὸ τὸ Παρίσι πρόκειται νὰ κηρύ- ξουν πραγματικὴν ἐπαναστάσιν εἰς τὴν γυναικείαν ἀμφίεσιν.

Ἡ φουστὰ καταργεῖται τελείως και ἀντ' αὐτῆς μακραίνει ὀλίγον τὸ σουτιέν. Τὸ καπέλλο δὲν θὰ φοριέ- ται πλέον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀλλὰ θὰ τοποθετῆται ὀλίγον κάτωθι τοῦ μη- ροῦ και δεξιὰ τοῦ ἀριστεροῦ αὐτίου.

Ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας θὰ εἶνε ἐφέτος τὰ κοντὰ κάλτσαια τὰ ὅποια θὰ πρέπει νὰ φοροῦνται εἰς τὸν λαί- μων. Τὰ κομπινιάζον κατὰ τὴν νέαν μὸδαν ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς νὰ τὰ φοροῦν ἢ κυρίες. Ἡ νὰ τὰ ἀφί- νουν εἰς τὸ σπίτι των, ἢ νὰ τὰ κρα- τῶν στὸ χέρι, διὰ νὰ μὴ νομίζῃ ὁ κόσμος ὅτι δὲν ἔχουν.

Ἐπίσης ἡ κάλτσες θὰ εἶνε μόνον μεταξωτῆς και ἐρυθροῦ χρώματος, κάθῃ δὲ σὶκ κυρία θὰ φορῇ τὴν κυλῶ- ταν τῆς εἰς τὸ... τσαντάκι τῆς, πρὸς πρόληψιν καθυστερήσεως.

«Χρόνου φεῖδου» εἶνε μὲ λίγα λό- για τὸ ρητὸν εἰς τὸ ὅποιον ἐξασίσθη, σαν οἱ Παρισιοὶ δικτάτορες τῆς Μόδας, προκειμένου νὰ κρεάρουν τὰ μοντέλλα των.

Διὰ τὰς δεσποινίδας εἶνε ἀκόμη πολὺ σὶκ νὰ μὴ φοροῦν οὔτε τὸ δερ- μα τους, διότι τοῦτο κατὰ τὴν γνώ- μην τῶν εἰδικῶν καλύπτει τὰ ὠραῖο- τερα θέληγτρα τοῦ γυναικείου σώ- ματος.

ΟΥΤΕ ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΗΞΕΡΕ...

— Δὲ μοῦ λές, Πίπη... Δὲν τὴν ἔχω δὴ τὴ γυναικία σου. Εἶνε ξανθιά ἢ καστανή; — Δὲν ξέρω. Δὲν ἐγύρισε ἀκόμη ἀπὸ τὸν κουρέα τῆς.

Ο ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ

Περνᾷ ἀμέσως μὲ τὴν ἐξῆς συν- ταγὴν:

Λαμβάνετε τρεῖς ἐλέφαντας φρε σκοξυρισμένους τοὺς καθουρντίζε- τε σὲ σιγανὴ φωτιά πρόσθετοντες κάθῃ τρεῖς ὄρες ἀπὸ μίαν κουτα- λιά ἀνθόνερο μὲ μουστάρδα. Στὸ μίγμα αὐτὸ ρίχνετε δέκα ὀκτῶ καρδιές κροκοδείλων και τριάντα ἐξῆ γλώσσες καθουριῶν. Ὅλα μα ζῶ τὰ κτυπάτε σ' ἕνα πιάτο και κα- τόπιν τὰ κάνετε χάπι.

Τὸ χάπι αὐτὸ τὸ ἀφίνετε στὸν ἥλιο 17 ἡμέρες και κατόπιν τὸ δί- βετε νὰ τὸ φάῃ μιά λευκὴ ἀρκτος. Ὑπάρχει πληθώρα ἀπ' αὐτὲς στὸν Βόρειο Πόλο. Ὑστερα ἀφαιρεῖτε μίαν μαύρην τρίχαν ἀπὸ τὸν σύ- ζυγον τῆς λευκῆς ἀρκτος και τὴν θέτετε εἰς τὴν κεφαλὴν σας ἐπὶ τοῦ σημείου ἀκριβῶς πού σὰς πονεῖ. Ἐάν δὲν σὰς παρέσει ὁ πονοκέ- φαλος, τότε ἐπαναλαμβάνετε τὴν συνταγὴν ἕως ὅτου ἰαθῆτε τε- λείως.

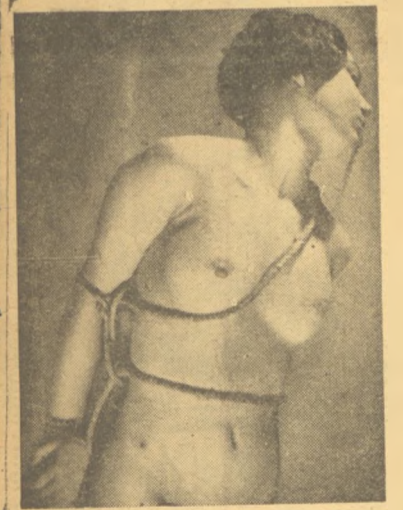
Ο ΠΑΤΕΡ ΣΧΟΛΑΡΧΕΙΟΣ

Χ. ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ!

— Λέτε νᾶχω τὰ προσόντα γιὰ ἰδιαίτερα γραμματεῖς σας; — Βέβαια, βέβαια!...

Ο ΗΘΙΚΟΠΛΑΣΤΙΚΟΣ ΜΑΣ ΑΓΩΝ

Ἡ «Παπαρούνα», συνεχίζουσα τὴν προσπάθειάν τῆς ὅπως ἠθικοποιή- σῃ τὸ ἑλληνικὸν ἀναγνωστικὸν κοινόν, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ γυμνοῦ και τοῦ ἀσέμνου. Πρὸς τοῦτο κατήρτισεν εἰδικὴν ὑπηρε- σίαν καταδιώξεως. Ὅλοκληρον ἄ- γημα λαγωνικῶν τῆς «Παπαρού- νας» διατρέχει νυκθημερὸν τὰς ὁ- δούς τῆς πόλεως και ὅπου συναν- τήσῃ γυμνὴν ἢ ἀσεμίον φωτογρα- φίαν τὴν φέρει δεσμίαν εἰς τὰ γρα- φεῖα μας.

ΑΛΩΝΙ ΤΗΣ «ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ»

ΑΙ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΙ ΤΗΣ «ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ»

Κ. ΓΥΠΑΡΗΣ ΩΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΣ.- ΠΩΣ ΤΟΥ ΗΡΘΕ ΤΟ ΞΑΦΝΙΚΟ.- Ο ΘΕΟΣ ΝΑ ΣΕ ΦΥΛΑΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΔΙΚΟ

Παρουσιάζουμε σήμερα, σύμφωνα με την υπόσχεση που είχαμε δώσει στο προηγούμενο φύλλο της «Παπαρούνας» τον κ. Παύλο Γύπαρη, ως ευθυμογράφο. Ο κ. Γύπαρης, όλο και περισσότερο, συλλογίζεται κατά ώρας της σχολής του και όταν έχει εκτελέσει πρόγραμμα των καθημερινών φωνών, να επιδίδεται στη σάρα. Ο κ. Π. Γύπαρης έχει έτοιμο προς έκδοση κάμποσους τόμους ευθυμογραφημάτων εις τα όσα με περισσή χάρη και γοητευτική φαιδρότητα εκθέτει πώς άκουσε τα 3.333.333 θύματά του ή πώς ηύφαινετο με το θέαμα ή ψυχορραγημάτων των. Ο κ. Γύπαρης μετριοφρόνως φερόμενος λέει περί 3.333.333 «κουνοπι», ή μετριοφρόνη του όμως τη δεν ξεσπάει κανένα. Είμεθα θέσιν να γνωρίζωμεν ότι δεν όκειται περί κουνοπιών, αλλά περί καλώς έννοουμένων ανθρώπων, εις τους όποιους ο γενναίος όπλαρχηγός έχει χαρίσει παράδεισον.

Με τον τρόπον εις την ψυχήν συντήσαν τον κ. Γύπαρη εις την θουσαν ενός ζαχαροπλαστείου παρά τα χεαυτεία. Ο φίλος όπλαρχηγός, επί τη θέα μας, ξεερράγη ή επίφωνημάτα χαράς.

—Τί γίνεσθε, αγαπητέ; Έδιδάξα-σθην «Παπαρούνα» σας πού με παγγέλατε για ευθυμογράφο στο όνομο φύλλο σας.

— Συγγνώμη, καπετάνιο, έψιψα-σαμε. Θά έπρόκειτο περί τυπο-αφικου λάθους...

—Μη ζητάτε να δικαιολογηθήτε, φίλτατε! Σας έννοώ πολύ καλά. Έπειδή έπιστέματε και σεις στο θρόλο ότι δεν κάνω στη ζωή μου τίποτ' άλλο παρά να σκοτώνω κουνοπία από το πρωί ως το βράδυ, έννομίσατε ότι θα ήταν πολύ άστειο να βάλετε τους άναγνώστας σας να με φαντασθούν ως ευθυμογράφο. Τί θα λέγατε λοιπόν αν σας έβεβαίωνα ότι δεν έπέσατε έξω και ότι πραγματικά έχω σκαρώσει μερικά ευθυμογραφήματα;

—Μήπως έχετε γράψει την ιστορία της μονομαχίας σας με τον κ. Μιχαλάκη;

—Όχι άκόμη, έππε ο καπετάν Παύλος. Άλλά έχω κάτι άλλα καλά κομμάτια πού θα γελάσει ό διά-ολος ό όρετσίνατος και του παπά ή γουρούνα, σαν θα μπουν στην «Παπαρούνα».

Συγχαρήκαμε τον κ. Γύπαρη για τον ώραίο, αν και άκούσιο στι-χο του και τότε ξεναρωτήσαμε.

—Είνε άλήθεια, κ. Γύπαρη, ότι κάποτε σας έμπάτισε εν μέση ό-δω ό κ. Κώστας Άθάνατος;

Εις τό άκουσμα του όνόματος αυτού, ό κ. Γύπαρης έπήδησε ά-πάνω στο κάθισμά του.

— Άς μην έλέγετο Άθάνατος ό κ. Άθάνατος, έππε ό κ. Γύπαρης και ό άνθρωπος αυτός έινε ζητη-μα αν θα ζούσε σήμερα.

Ή το τόσο μειλίχια ή έκφραση του καπετάνιου, λέγοντας αυτές τας λέξεις, ώστε όταν συνήλθαμε, έυρεθήκαμε στον παράδεισο...

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ «ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ»

Εις τα εκατομμύρια των κατοίκων του πλανήτου μας, τα όποια περιμένουν πώς και τι την ημέραν της εκδόσεώς μας, εις γνωσταί αι θυσίαι εις τας ό-ποίας υποβάλλεται ή «Παπαρούνα» διά να μη τους διαφεστήση εις τό παραμυ-χρόν. Ούτω ή «Παπαρούνα» δεν έφεί-σθη έξόδων (άπόδειξις ότι τα γραφεία της «Παπαρούνας» έχουν τρεις έξό-δους κινδύνου, χάρις εις τας όποιους τό προσωπικόν μας έσώθη κατ' επανάλη-ψιν από τον ένθουσιασμόν των άναγνο-στών μας πού έρχονται με σανίδες άνή χειρας διά να μάς συγκαρούν διά τα όραία δημοσιεύματά μας) ή «Παπα-ρούνα» μετεκάλυψε ειδικήν και ώραιότερήν μας τζέξ' εκ Παρισίων.

ρούνας λέγομεν δέν έφείσθη έξόδων και κόπων διά να φανή άνταξία της άπιστοσύνης με την όποιαν την τιμή τό άναγνωστικόν της κοινόν.

Έμμεθα σήμερα εις θέσιν να διαβε-βαιώσωμεν τά εκατομμύρια των άναγνο-στών μας ότι ή «Παπαρούνα» μετεκά-λεσεν εκ Παρισίων ειδικήν και ώραι-ότερη μας τζέξ' διά να γαργαλίξη μετά χάριτος και δι' εις τά ευπρόσθετα ση-μεία των τούς άναγνώστας εκείνους, οι όποιοι θεωρούν ύποχρέωσιν των να μη γελούν με τά άστεία της «Παπαρού-νας». Έπίσης τό καλόν αυτό περιοδι-κόν κατήγοισεν άπρησίαν μεταποίη-σας μεταχειρισμένον άστέιον ως και φρεσκαρίσματα τετραμμένων λογαπαι-γνίων. Άλλά και άλλην καινοτομίαν ει-σάγει ή «Παπαρούνα». Κάθε άναγνώ-στης και άναγνώστρια δύνανται επί τη προσαγωγή εις τά γραφεία μας των πε-ρυσιαίων τόμων της — αυτό θα έινε δυνατόν να γίνη μετά εν έτος από της ήμέρας πού έξεδόθη τό πρώτον μας φύλλο — να λαμβάνη δωρεάν τά φύλ-λα του μετεπομένου έτους, εάν και έσπ' όσον θα έχουν έκδοθη. Άς έινε ήσυχαι οι άναγνώσται της «Παπαρούνας». Ή-μπορούν να κοιμώνται ήσυχαι, ά ο-κει ή διαβάσει άνελλιπώς τό περιο-δικόν μας, μίαν ώραν κατά την κατάκλι-σιν και μίαν ώραν μετά την κατάκλισιν.

Η «Παπαρούνα» μετεκάλυψε ειδικήν και ώραιότερήν μας τζέξ' εκ Παρισίων. ρούνας λέγομεν δέν έφείσθη έξόδων και κόπων διά να φανή άνταξία της άπιστοσύνης με την όποιαν την τιμή τό άναγνωστικόν της κοινόν.

ΤΟ ΛΑΓΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΤΗΣ «ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ»

ΜΑΘΗΜΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Άπό τό προηγούμενον φύλλο μας έγ καινώσαμεν χάρην των άναγνωστών της «Παπαρούνας» τό λεγόμενον «Μάθημα Δημοσιογραφίας», τό όποιον, περιττόν να τονίσωμεν, εσημείωσε μεγίστην επι-τυχίαν μεταξύ του άναγνωστικού κοι-νού, τόσον του ίδιου μας, όσον και των άλλων εφημεριδών, πού δέν έχουν ούτε την κυκλοφορίαν, ούτε την σοβα-ρότητα της «Παπαρούνας». Έδιδάξα-μεν λοιπόν εις τό προηγούμενον φύλ-λο μας τούς άναγνώστας μας ποία προσόντα πρέπει να έχουν διά να έκτε-λούν καθώς πρέπει τον ρόλον των ως άναγνώσται των καθημερινών συναδέλ-φων του λεικού, του κιντρίνου, του τρα-σίνου, του ύπολοικού, του ύποκατρίνου, του ύποπρασίνου και του παραδελού τό-που, ύποσχόμεθα δε ότι εις τό επόμε-νον φύλλο της «Παπαρούνας» τό ό-ποιον κατά σύμπτωση κρατάτε την στιγμήν αυτήν στά χέρια σας, θα σας έδιδάσωμεν περί των προσόντων, πού πρέπει να έχη κανείς διά να γίνη συν τάχως μάς των Άθηναϊκών εφημερί-δων της προτιμησέως του. Προηγου-μένως όμως, θα επεξηγήσωμεν (έινε άλ-λωστε αυτή ή έπιθυμία και μερικόν έν-τόν 1.500.000 άναγνωστών μας εν Έλ-λάδι και εις τό έξωτερικόν) να συμπλη-ρώσωμεν τό προηγούμενον μάθημα και να διαφωτίσωμεν τούς άναγνώστας μας περί των προσόντων πού χρειάζονται διά να έινε κανείς άναγνώστης των συναδέλφων του έβδομαδιών, του δεκα-πενθήμερου και του μηνιαίου περιοδι-κού τύπου.

Και εις τό μάθημα αυτό θα τηρήσω-μεν την αλφαβητικήν σειράν και τότο πρως άπομνην παρεξηγήσεων. Πάν-τως και αν γεννηθούν παρεξηγήσεις εκ μέρους φιλοδόξων συναδέλφων πού έπι-θυούν να έχουν εις όλα την πρωτοκα-θεδρίαν, δέν θα φταίμε μετς, αλλά τό ελληνικόν αλφαβήτιον. Άς έφροντίζαν οι αγαπητοί συνάδελφοι έγκαιρως τούς έξασφάλισιν της προτεραιότητος. Έπί παραδείγματι: τί θα έμπόδιζε τό αγα-πητό «Μπουκέτο» να τιτλοφορητά «Α-μπουκέτο» και έτσι να έρχεται πρώτο στην αλφαβητική σειρά; Τό ίδιο θα μπο-ρούσε να κάνη και ό φίλτατος «Θεα-τής», πού θα έκινδύνευε όμως να γί-νη... «Άθεατος» και τό μοιραϊόν αυτό «Α» θα έγινετο άλλω στερητικόν της κυκλοφορίας του. Κατά τον ίδιον τρό-πον και ή αγαπητή «Ίδέα» από «Ίδέα» θα έγινετο «Άπιδέα» ή «Ανιδέα», ή «Νέα Έστία», «Άεστία», «Άστία» και «Άνεστία» κ. ο. κ.

Όσοδήποτε άς πάρουμε την κατά-σταση όπως έινε, μολοντί ούτε έμάς τούς ίδιους συμφείει, έφόσον ή «Πα-παρούνα» μας, μη όσα «Άπαπαρούνα» θα έλθη σε πολύ χαμηλή σειρά, πάν-τως όμως θα έινε επάνω από τό «Φλέττ» και από τη «Χρεωκομία», πού μόνο ένα εσπ' την χωρίζει από τό τε-λευταίο γράμμα του Έλληνικου αλφα-βήτου, τό Ω.

Και τώρα στο μάθημα.

Προσόντα άπαιτούμενα διά τούς ά-ναγνώστας του Άθηναϊκού περιοδικού τύπου.

Α'. «ΕΒΔΟΜΑΣ».

Διά να έισθε άναγνώστης της «Ε-βδομάδος» δέν άρκεί να διαθέτετε ένα τεσσαίρι την έβδομάδα και να ξέρετε Έλληνικά. Πρέπει να ξέρετε τά ελλη-νικά, τά ειδικά ελληνικά του διευθυν-τού της κ. Ντόλη (άνάγνωθι: 'Απο-στόλη) Νικ. (άνάγν. Νικολάου—βα (άνάγν. Βασιλειάδη) Σύνολον: Ντόλη Νίκτα. Ή γνώσις της νεας αυτής νεο-ελληνικής, πού άποτελεί ιδιότυπον κα-τασκευάσμα του ίδιου, άποκτάται κα-τόπιν σειράς μελετών και άποκλειστι-κής άναγνώσεως των έργων του εν λό-γω συγγραφέως εκ των όποιων εκδι-δονται τρεις τόμοι καθημερινώς. Άν έινε άληθές τό λεγόμενον ότι μερικοί συγγραφείς γράφουν με τά πόδια, τό-τε ό κ. Νικτας έινε σαρανταποδαρού-σα. Λέγεται ότι τό μέχρι πρό μίας ώ-ρας τελευταίο ρομάντσο του υπό τον τίτλον «Πέντε κοινάδες σε μία έλιά» τό έγραψε ό κ. Νικτας έντός ενός χι-λιοστού του δευτερολέπτου! Άλλά δέν έινε μόνον αυτά τά προσόντα πού πρέ-πει να έχη ένας άναγνώστης της «Ε-βδομάδος». Έκτός του ότι πρέπει να ξέρη τά νέα ελληνικά του κ. Νικτας (ήτοι την νεκδικήν διάλεκτον) άνάγκη πάσα να ξεράση και την μητρικήν του γλώσσαν. Ή τοιαύτη νόσος καλείται «άπονοκίβωσις».

Β'. «ΘΕΑΤΗΣ»

Διά να έινε κανείς άναγνώστης του «Θεατού» δέν πρέπει να έχη διαβάσει κανένα περιοδικόν, έκδοθέν πρό πεντη-κονταετίας και πέραν διότι θα του έπα-νέλθουν όλα αι παλαιά άναμνήσεις της παιδικής ήλιος του παππού του. Να έχη ακρωάαντον πιστιν ότι αυτά πού διαβάει στον «Θεατή» έινε ή λεγομένη

«επιολογία» και ότι, διαβάζοντάς τα, μορφώνεται.

Γ'. «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Διά να έισθε άναγνώστης του «Μπου-κέτου» πρέπει να διαθέτετε έκτός των εβδομαδιαίων τριών τετραδράζμων, πού χρειάζονται διά να άγοράσετε και τά δύο προηγούμενα περιοδικά (και τότο για να μη σας ξεφύγη καμιά γνώ-σις!) είκοσιπέντε ώρες τό 24ωρο για να τό διαβάσετε διάκληρο και για να μοιρίτε να βεβαιώσετε έν συνείδησει ότι διαβάσατε τό μισό! Να άναγκρε σε μορφωμένη κοινωνική τάξη και να εί-σαστε τό λιγώτερο καθηγητής του Πα-νεπιστημίου, ή του Πολυτεχνείου, δικη-γός, γιατρός, έπίσκοπος, φοιτητής, ύποροναύτης κλπ. Να νοιώθετε ά-πό ζογραφικήν άρετά όστε να εκτι-μώτε κατ' αξίαν τά ούκτα πού συνο-δεύουν τά ευθυμογραφήματα του κ. Σταμ. Σταμ. Και τέλος: Να διβίσετε την «Οικογένεια» και τά «Παναθή-νιας».

Δ'. «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Διά να έισθε άναγνώστης της «Οι-κογένειας» πρέπει να έχετε προσόντα άναγνώστου του «Μπουκέτου» και ε-να τετραδράζμων άκόμη.

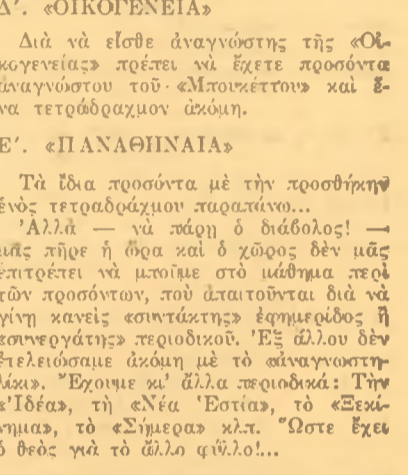
Ε'. «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ»

Τα ίδια προσόντα με την προσθήκη ενός τετραδράζμων παραπάνω...

Άλλά — να πάρη ό διάβολος! — μάς πήρε ή θρα και ό χόρος δέν μάς επιτρέπει να μοιούμε στο μάθημα περί των προσόντων, πού άπαιτούνται διά να γίνη κανείς κοιντάκης εφημερίδος ή εσπερωγάτης περιοδικού. Έξ άλλου δέν έτελειώσαμε άκόμη με τό «άναγνωστη-κά». Έχοιμε κι άλλα περιοδικά: Την «Ίδέα», τη «Νέα Έστία», τό «Σκι-νιμα», τό «Σήμερα» κλπ. Όποτε έχει ό θεός για τό άλλο φύλλο!

ΡΩΤΩΝΤΑΣ ΠΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ..

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

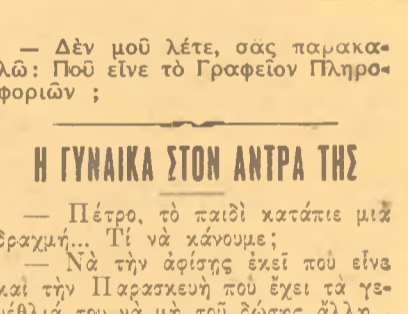
— Δέν μου λέτε, σας παρακα-λώ: Πού έινε τό Γραφείον Πληρο-φοριών ;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΤΗΣ

— Πέτρο, τό παιδί κατάπιε μιή δραχμή... Τί να κάνουμε;

— Να την άφίσης εκεί πού έινε και την Παρρασκευή πού έχει τά γε-νέθλιά του να μη του δώσης άλλη...

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΦΙΛΜ

— Κάνετε λάθος, δεσποινίσις!..

ΟΙ ΚΡΥΦΟΜΙΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Κάποια βραδεία τρελλή χορού αυτό συνέθη πρό καιρού: Ώρα πολλή φλερτάριζαν σε ύφος (σοβαρό, πού τούς έουστήσανε κι' αρχί-σαν τό χορό. Εκείνη ήταν σαν Μαμμούθ, ώραία (δεσποινίς) εκείνος μικροσκοπικός, κύριος εύγενής.

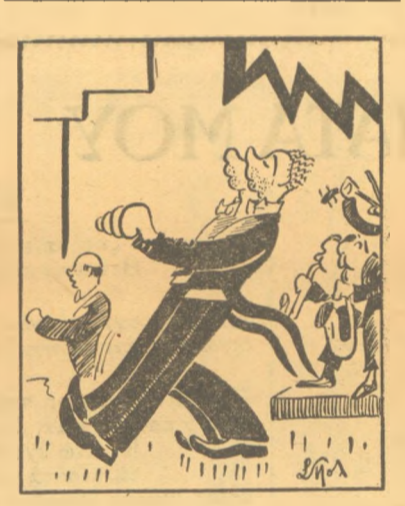
... Εκεί πού εκείνος του ταγκό φι- (γούρες άρχινούσε) αυτή για εύκολία της στά χέ- (ρια πόν κρατούσε, της έψιθύρισε γλυκά: — «Ω, δέν (σας κολακεύω, όσο αισθάνομαι... έλαφρός μαζύ (σας σαν χορεύω!»

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ

Ο σωφφερ βγαίνει περίπατο με τη γυναίκα του και τό παιδί του.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΟΡΟ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΘΑΠΤΩΝ

Οι προσκεκλημένοι Πεθαμενατζή-δες μπαίνουν στη σάλα του χορού.

ΓΡΙΦΟΙ, ΛΕΞΙΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΦΩΝΗΝΤΟΛΙΠΑ

Α'. Άν τό «Πλα» στην αρχή βάλης και τό «στή» στη μέση βάλης και τό «ρας» στο τέλος βάλης στρατηγό θ' άποτελέσης. Σημείωσις. Ό λύτης θα τυφεκι-ζεται επί τόπου.

Β'. Είμαι χώρα της Άμερικής και λέγομαι Μεξικόν. Άν τό «Μ» μου βγάλης και στη θέση του τό «Λ» βάλης δέν θα είμαι πλέον Μεξικόν, αλλά θα γίνω Λεξικόν. Σημείωσις. Κι' έτσι δέν κοπι-αζετε για να βοήτε την λίσσι.

Γ'. Είμαι ένας ήρωας άρχαίος υίός του Θησεως και ονομάζομαι Ίππόλιτος. Άν χάσω τό ένα μου και τό άλλο μου (σανδάλον) τότε πρως κοινόν σκάνδαλον άφου προσθέσω και τό Ξ γίνομαι Σιπτόλιτος. Τί έινε;

Δ'. Συμπληρώσατε τά φωνήεντα πού λεί-πον από τας κατωτέρω λέξεις και αν καταλάβετε τίποτα, να μάς τρυπήσετε τη μύτη! Μ.κ.φ.φ.μ. Π.κ.ζ.θ.ν. Ν.ν.ν.ψ.ψ.ψ.χ.κφ

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

— Αυτός ό άνθρωπος μου ζητάει ένα κατοστάρικο δανεικό. Τί λές, να του δώσω; Τόν ξέρεις καλά;

— Τόν ξέρω σ' ά νάμον ενώ ό ί-διος. Μη γελάσης και του δώσης!

ΚΡΙΑΡΙ ΓΙΑ ΚΡΙΑΡΙ!

Στην έξοχη έπήγε τό ταιριαστό (ζευγάρι, άέρα για να πάρη λιγάκι καθαρό, μιή Κυριακή πού έκανε πολύ γλυ- (κόν καιρό). Αυτός για τη γυναίκα του έσκά- (ρασε μιή κούνια κι' άφου λίγο την έσπρωξε όσο να (πάρη φόρα, πήγε να μάζη λούλουδα, άνεμώ- (νες και «κουδούνια» έτσι για λίγη ώρα. Κι' εκείνη σαν σταμάτησε ή φό- (ρα πούχε πάρει, ήθελε κι' άλλο σπρώξιμο για να (μη σταματήση κ' έππε θαρρώντας ό άντρας της (πώς έππε πού γυρίσει: «Σπρώξε με λίγο, Πέτρο μου!» Μά (ήτανε—κρίαρι.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΜΕ ΤΟ ΣΑΙΞΠΗΡΟ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΗΣ «ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ»,
ΣΤΗ «ΓΚΟΛΦΩΣ ΤΗΣ ΛΥΓΕΡΗΣ»,
ΤΗΣ «ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΒΙΟΛΑΝΤΗ»,

ΟΙ ΓΝΩΜΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΥΞΗ

Είπε τόσο καταπληκτική ή ανά-
λη που έχει σημειωμένα τώρα
λίγα χρόνια η νεοελληνική φι-
λολογία, που σύμφωνα με το λέ-
του μεγαλύτερου κριτικού μας
Αρη Μάρη, κατόντισε να είναι
αλλιτεία από τις φιλολογίες
κόσμου αλάκερου, ώστε απο-
ίσαμε να πάρουμε τις γνώμες
ώπω που διαπρέψανε στα
μματα και δώ και στο έξωτε-
ρο. Κι' αρχίσαμε από το έξω-
κό. Και πρώτα-πρώτα είπαμε
πάρουμε τη γνώμη ενού από
πιο μαγκιόρους λόγιους τους
γγλέζους, έχοντας κατά νου
ολι 'Εγγλέζοι ήντουσαν απ'
καθε οι πρώτοι κι' οι καλλίτε-
στη φιλολογία και πρό πάντω
ουνα να χτιμάνε το όμορφο ό-
κι' αν το βρέσκουνε. Παλιά
λιά αυτή και ζηγημένα πράμα-
Για τούτο το λόγο η «Παπα-
να», μία και μηκέτι στο ντορο
ασκαλέω τους «Ελληνες και
φιλολογία, όπως και σε τόσα
α δε δίσταζε να άμολύση στη
τρα τον ίδιον το διαφεντή της
τη ρητή εντολή να ψάξη να
το Γουλιέλμο το Σαίξπηρο,
τονέ τσακώση και να τονέ πε-
κλήση να του πη τη γνώμη του
τη φιλολογία μας, τίμια κι'
νεύδητα, κατά πως ταιριάζει
ναν 'Εγγλέζο που την έχει κα-
ένη τήν καρριέρα του και δε
αίται να μολοήσει την αλήθεια
τά πάνου, προς τα κάτω,
βά, δεξιά κι' αλατρίγυρα. Και
ς: ο διαφεντής μας πέτυχε το
ξπηρο, όχι στο γραφείο του
Λόντρα, αλλά την ώρα που-
τον περίπατό του στο Κεν-
το Πάρκο της Νέας Υόρκης
τον περικάλεσε να του δώση
συνέντευξη για χάρη τω δια-
τάδωνε της «Παπαρούνας».

Μπα! 'Ελόγου σου είσαι ο
εντής της «Παπαρούνας»; ελ-
το Γουλιέλμος σαν αντίκρουσε
στά του το διαφεντή μας. Και
πάρμα Σαίξπηρος—ο θείος
α, αν προτιμάτε—του άπλωσε
έρι. Τί γίνεσαι, βρέ παιδί;
πλούθησε. Τί γίνεται εκείνο το
άκι ο Σπυρέτος;
Ποιός Σπυρέτος; «Έκανε ο
εντής μας με άπορία και με
ποση ντροπή, γιατί δεν άντι-
ηκε με το πρώτο περί δια ποιον
ρέτο ρώταγε ο Σαίξπηρος.
Ρέ, ο Μελάς, καυμένε! Είπε
αίξπηρος, αντίληθοντας την
χανία του μάπα του διαφεντή

«Α, ο Μελάς! Έκανε ο δια-
της μας. Καλά! Μονάχα που-
καίρο να τονέ δώ. Βλέπεις αό-
με την «Απιδέα» του, έγω με
«Παπαρούνα» μου, έχουμε χα-
εδώ και λίγον καιρό και δε
τόμαστε, πάρεξ μες στα χαρ-
«Έγώ, πρόστεσε ο διαφεντής
μαθαίνω πιο συχνά για το
ρο μας, γιατί τονέ βρίζουνε
ότερα.... Πάντως, καλά είναι,
έξρω.

Καλό παιδί ο Πίτης, είπε ο
ξπηρος, χαϊδεύοντας το μου-
τι του. Καλό, καλό... Πρόστε-
κόμα δυο βολές, κυττάζοντας
κ και σά νάθελε να κρύψη μιά
η του. Ο διαφεντής μας θά-
ε, μά δεν είναι σίγουρος, πως
τεψε κάποια ζηλοτυπία στον
του Σαίξπηρου, μιλώντας (ο
ξπηρος) για το Σπύρο μας,
δεν τονέ πέρνει τον άνθρωπο
λαϊμό του.

Κι' ο Βαγιάνος; Ρώτησε ξα-
α ο υπάρμα Γουίλ, αλλάζον-
κουβέντα. Είναι πάντα καλά
η ή ψυχή—αυτή η ανήσυχη ψυ-
για να πώ καλλίτερα;
διαφεντής μας καθσύχασε
γεαστό ξένο λογοτέχνη και
το Βαγιάνο, διαβεβαιώνοντάς
πως την τελευταία φορά που
είχε δη, ο Βαγιάνος ήτανε κα-
μόνο που λιγάκι ακούρευτος...
μπάρμα Γουίλ, κούνησε το
κι, ένω ένα χαμόγελο φώτι-
νη δψη του.

Πρώτα ο ίδιος ο καλός μας
μάνος. Ήπε. Πάντα ακούρευ-
και πάντ' βολικός.
ήθελε να με το «βολικός»,
κατάλαβε με το διαφεντή
μα ντραπήκε η ο διαφεντής
να του εξηθή τονέ ρωτήση
σε, είπε μέσα του θαρότερα.
οι σχολιαστές θα τρεφεντής
ουνε.

Αυτή άλλωστε είναι η δουλειά
τους...»
Μετά, η κουβέντα γύρισε για
τον μεγάλο μας ποιητή Καθάφη.
Ο Σαίξπηρος ήξερε απόξου κι'
άνακατωτά καμπόσα ποιήματα
του μεγάλου 'Αλεξανδριανού ποι-
ητή και μάλιστα τ' άπάγγυιλε με
περισσά κουνήματα. Πρό πάντων,
έκείνο το ύπεροχο «'Επέστρεφε και
πέρνε με να πάμε τσάρκα, Κώστα
—και στάμπες να φωνίσουμε άντά-
μα από την πόστα...»
Μά εκεί που ο 'Εγγλέζος δρα-
ματικός έβειξε μεγάλο διαφέρο
ήτανε για το μεγάλο μας δραμα-
τικό Γρυξενόπουλο. 'Από εξανέκα-
θε είναι θαυμαστής του και μάλι-
στα κάποτε κόντεψε να μεταφρά-
το «Μυστικό της Κοντέσσας Βαλέ-
ραιναις» και να το παρουσιάση για
δικό του. Μά ο Γρυξενόπουλος ίδι-
οποιήθηκε έγκαιρα και σταματή-
σε το κακό που θα παθαίναε οι
'Εγγλέζοι, δυνάμει του «περι τύ-
που νόμου». 'Ωστόσο, ο Σαίξπηρος
δεν του κρατάει κάκια του άγαπη-
του Γρηγόρη Ποπόλαρου. Και την
Ιδέα αυτή την ξεφρασε στο δια-
φεντή μας.

Ο Γρυξενόπουλος είναι τώρα
μεγάλος, είπε ο σεβαστός δραμα-
τικός, και το Τζάντε είναι ένα μι-
κρό νησί. «Όπου και νάνε ο φίλος

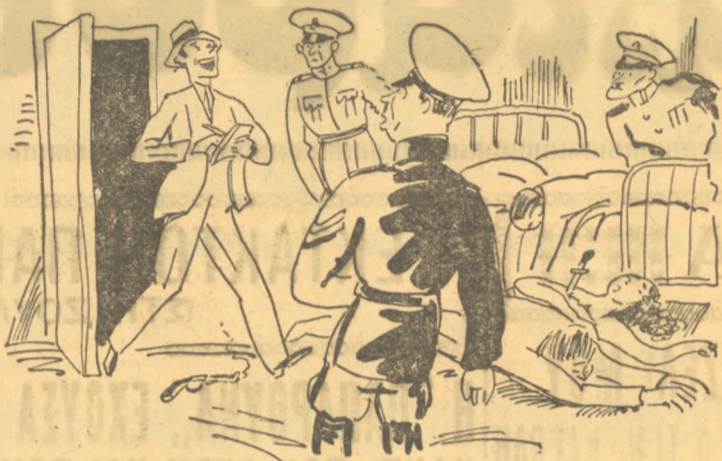

Όταν ήμουν Βενζελικιά...

μου ο Γρηγόρης ο Ποπόλαρος θά
έχη κάνει δράματα ούλους τους Ζα-
κυθινούς και η μηχανή θά σταμα-
τηση. Μην κυττάτε μέναε, συμπλή-
ρωσε ο μπάρμα Γουίλ, που γρά-
φω ακόμα. Έγώ είμαι άλλο πρά-
μα απ' τον Γρυξενόπουλο και η
'Αγγλία είναι άλλο πράμα από το
Τσάντε. Όσο να πής οι 'Εγγλέζοι
είνε πολύ περισσότεροι κι' όσα
δράματα να γράψης, δε σώ-
νονται. 'Αλλωστε έχω σκοπό να
άφίσω καμπόσα δραματάκια για
να γράψη και κνάας άλλος, παρα-
δείγματος χάρη ο φίλος μου ο
Μπέρναρ Σώς—Πικάν. 'Ενω ο δι-
κός σας ο Γρυξενόπουλος Ποπόλα-
ρος δεν έννοει να άφιση άλλονε να
γράψη δράμα.

Στο σημείο αυτό τελείωσε η συ-
νέντευξη με το μπάρμα Γουίλ.
'Ητανε καιρός. Γιατί την στιγμή
έκείνη άρχισανε να πέφτουνε κάτι
πιστολιές.
— Δεν είναι τίποτα, καθσύχασε
το διαφεντή μας ο Σαίξπηρος. Ο
κ. Πλαστήρας συζητάει φιλολογία
με τον κ. Κονδύλη...

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Ο νεαρός αστυνομικός ρεπόρτερ : Δεπλούς φόρος !... Τί χαρά !...

ΤΟ ΦΡΟΝΗΜΑ Ο ΤΡΟΦΗ

Όταν ήμουν Βενζελικιά...

Όταν ήμουν Λαϊκιά...

Η «Παπαρούνα» του
Πώλ Νόρ
είνε παρλάν είνε σο-
νός
και άδον και ήχητικόν
σατυρικόν περιοδικόν

ΕΝ-ΧΟΡΪΔΙΟΝ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΣΤΟΥ
"Η ΟΔΗΓΟΣ ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΩΝ

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Όταν σμιδη να γίνη εις το μέ-
ρος όπου κατοικείτε μά άπειροήπα-
τε ταραγή, όπως, καλή ώρα, προ-
χθές μετά τις έκλογές, και όητε την
θείαν σας να έγη 'όγη στο παράθυρο,
έχετε ίερών καθήκων ως άνεψιδός να
την ειδοποιήσετε να μη άμείσως
μέσα.

Προς τοσο άντι να της φωνάζε-
τε: «θεία, επιπάτε μέσα» όπως θά έ-
κανε όποιος όήποτε άλλος μη πνευ-
ματώδης άνεψιδός, κάνετε τα έξης:

Σπράξτε έσπενσιμένως ένα άμυόν
του φάλακτος, του άνοίγετε την κοι-
λίαν και του άφαιρέτε τα σπλάχνα.

Σηκώνοντάς τα τότε θηλά με το δε-
ξί σας χέρι τα επιδεικνύετε από μα-
κριά στη θεία σας που κινδυνεύετε να
κτυπηθή στο παράθυρο από καμμία
άδέσποτη σφαίρα.

Εάν η θεία σας είναι έξυπνη (θα
καταλάβη άμέσως και θα σπύση να
κλείση το παράθυρο και να μη μέ-
να στο σπίτι της.

Διότι τα σπλάχνα του άμυού που
τις δείγνατε έστύματα!

—'Εντός — θεία!

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Στο γραφείο που εργάζεσθε εάν
δεν έχετε άρχεια, τότε πείθετε τον
δευθυντή σας να κάνει.

Συλλαμβάνετε κατόπιν έναν πον-
τικόν άρσενικόν και τον άφίνετε να
ροκανίση τα χαρτιά του άρχετου.
"Αμα γίνη και αυτό, τότε παρου-
σιάζεσθε στο δευθυντή σας και του
λέτε:

—Κύριε δευθυντά, κάποιος έρα-
γε τα άρχεια.

Ο δευθυντής φυσικόν είναι να ρω-
τήση:

—Ποιός;

Τότε σεις του λέτε:

—Δεν ξέρω ποιός είναι, αλλά ξέ-
ρω τί δουλειά κάνει.

—Τί δουλειά κάνει;

—Είνε 'Αρχεία—τρώς! ('Αρχία-
τρος).

ΜΑΘΗΜΑ ΕΚΤΟΝ

Λαμβάνετε ένα φίλο σας και τον
παντρέψετε με μιά νέα παραδελή
διαγωγής που να ονομάζεται Βούλα.

Την άλλη μέρα του γάμου πρω-
πρωί πηγαίνετε στο σπίτι των νεονύ-
μφων και λέτε στο γαμβρό ο όποιος
έν τω μεταξύ θά έγη άνακαλύψη
το παρελθόν της συζύγου του και
θά είναι έξω φρενών:

—Φίλε μου, φώνησε με τή...
Βούλα!

ΜΑΘΗΜΑ ΕΒΔΟΜΟΝ

Λαμβάνετε μιά γυναίκα που να
ονομάζεται Μάχη και εάν δεν έχει
παιδί την άναγκάζετε να κάνει.

Κατόπιν σε μιά συνκακτροφή και
ένω θά πής να σας κυττούν όλοι,
θάξτε το παιδί κάτω και πέφτετε ά-
πό πάνω του. Τότε φωνάζετε μεγα-
λοφώνως:

—Πρέπει να μου στηθή μυνητιόν.

Οι προσκακλημένοι θά σας έρω-
τήσουν:

—Διατί;

Και σεις έτοιμόλογα θ' άπαντή-
σετε:

—Διότι έπεσα επί του...παιδιού
της Μάχης!

(Συνέχεια εις το επόμενον)

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Θεόδωρον Ρουξβελτ, Ουάσιγ-
των. — 'Επί τη ονομαστική σας έορτή,
δεχθήτε έστω και όλίγον καθιστερομέ-
νη την ειχήν του προσοπωκού της
«Παπαρούνας». Χρόνια πολλά και εις
το μέλλον όλιγοτέρας άποπειρας κατά
της πολιτίμου ζωής σας. Να φυλάγε-
σθε!

Κον Κώσταν Θούλον, Ένταύθα. —
Συστήσατε, παρακαλοίμεν, εις την σύ-
ζυγόν σας κύριον 'Αλχη Ούράνην να
μη μάς στέλη χειρόγραφα γραμμένα,
τά όποια εύρισκόμεθα εις την ειχαίρι-
στον θέσιν να μη δημοσιεύωμεν. 'Ας
στέλη χειρόγραφα λεικά και ήμεις τα
συντηρήσωμεν, αν πρόκειται, δ μη γέ-
νοιτο, να τα δημοσιεύσωμεν.

Καν Μάρλεν Νήτριχ, Χόλλυγουντ.—
'Ελάδομεν την φωτογραφίαν σας διά
τον κινηματογραφικόν μας διαγωνι-
σμόν, άλλ' η επιτροπή την άπέρριψε.
Δεν σας εύρηκεν άρκετá φωτοζενικ.
Διατί;

Κον 'Α. 'Αμακέδον, θεατρικόν έπα-
χειρηματίαν, Ένταύθα. — Γίνετε άνα-
γνώστης της «'Αλλαγής», διότι έτσι ύ-
πάρχει έλπίς να λαποτισωθήτε κάπο-
τε. Δεν είναι σωστόν ένας κοτζάκι έπα-
χειρηματίας να γυρίση ζιπόλυτος! ά-
πίως και υόνον επειδή είναι συνειθι-
σμένος!

Καν Μαρίαν Κοτοπούλη, Ένταύθα.
— Συμφωνώμεν μαζί σας. 'Η κ. Κυ-
βέλη είναι η μεγαλειότερα ήθοποιός της
έποχής μας όταν σινεργάζεσθε μαζί
της.

Καν Κιθέλην Θεοδοφιού(;) Έν-
ταύθα. — Τά ίδια.

Κον Λουκάν Κανακάρη Ροίφρον,
Πρόεδρον Συλλόγου Προστασίας των
Ζώων. — Βρέ, ούστ!

Κον Θεόφ. Σακελλαρίδη, συνθέτην
'Ενταύθα. — Παραπονείσθε ότι τα
τραγούδια σας δεν ζοίν πολύ. Διάβολε!
Πώς θέλετε να ζήσουν, αφού όλοι οι
'Ελληνες είναι καλλιόφονοι και τα
σκοτόνουν;

Κον Νικ. Πλαστήραν, Ισόβιον άρχη-
γόν της επαναστάσεως, ήρωα της κα-
ταστροφής κλπ. — Τώρα που οι Τουρ-
κοι είναι άπτησολημένοι εις τα ζητήματα
της έσωτερικής αναδιοργανώσεως των
και έχουν παραμελήσει την στρατιωτι-
κήν δυνάμιν των, είναι κατάλληλος εύ-
καιρία να τους άναγκάσετε να μά-
υποδουλώσουν και πάλιν για να ήσυχά-
σοιμε. 'Εμωτός, στρατηγέ, Θάφρος!
'Εάν θέλετε, είσαστε στην 'Αγκυρα σε
τρεις ώρες!

Καθηγητήν 'Αϊνστάϊν, Βερολίνον.—
Μας γράφετε: «Μου είναι δύσκολον να
σμιδηθώ τας δύο θεωρίας, την θεω-
ρίαν της Σχετικότητας με την θεωρίαν
της 'Ανορθώσεως των ελληνικών οικο-
νομικών σύμφωνα με το σχέδιον Καραν-
τάρη». Μην άνησυχείτε, κ. καθηγητά.
Μας άρκει να έννοώμεν καθεμίαν από
τας θεωρίας αιτάς χωριστά.

Κον Π. Μοσχολίτην, Ένταύθα. — 'Η
υποείπε να έσθε ήσυχος. Είμεθα εις
θέσιν να σας διαβεβαιώσωμεν ότι ο
'Αγνωστος Στρατιώτης δεν άντηκε εις
την προβολαρχίαν σας.

Κον Φ. Μαρινέτι, 'Αρχηγόν του
φουτουρισμού, άκαθηματικόν, κλπ. — Τά
έχετε καταλάβει ότι την συμμερην δό-
ξαν σας την όφειλετε εις το παρελ-
θόν σας;

Κον Στ. Μερκούρην, Διμαρχον 'Α-
θηναίων, Ένταύθα. — Άπό τον τόνον
των δηλώσεών σας έκαταλάβαμε ότι
επαύσατε πειά να έσθε Μερκουρικός.

Κους Θεοφ. Βορρέαν και Ν. Κατζη-
δάκη, καθηγητάς Πανεπιστημίου, Έν-
ταύθα. — 'Ικανοποιώμεν προθύμως πε-
ριέργειάν σας. 'Η λατινική, η σασακρι-
τική και η έτροισοική είναι γλώσσα νε-
κραι, άλλ' άγνωστία ποιος τας έσκό-
τωσε. Λέγεται πάντως ότι έννοχο του
φρόνου των είναι άρχαίοι σινάδελφοί σας
που έγραφαν ποιήματα.

Κον Γρυξενόπουλον, Ζάκυνθον. — 'Ε-
λάδομεν τα 375.642 νέα μυθιστορήματα
και είμεθα σύμφωνοι μαζί σας επί της
γνώμης ότι για να γράψη κανείς μυ-
θιστόρημα, πρέπει να έχη ύπο-
φέρη πολύ. 'Αν είναι έτσι όλοι οι ά-
ναγνώσταί σας είναι εις θέσιν να γρά-
ψουν μυθιστόρημα.

Κον Μπέρναρ Σώου, Λονδίνον. —
Μας παρακαλείτε να σας στείλωμεν τα
τρία πρώτα φύλλα της «Παπαρούνας»
διά να διαβάσετε και να μορφωθήτε.
Εύχαριστός. Μόλις άδειάσωμε, θα σας
τά στείλωμε με το διεθινόν, διότι τό
άλλο προσοπωκόν μας είναι άπτησολημέ-
νον εις άλλα επαγγέλματα.

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Η ΠΕΡ ΦΑ Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΙ ΜΟΥ
ΟΙ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΥΦΕΡΗ ΧΥΘΩΝ ΠΑΚΤΟΥ ΕΠΟ ΤΙΝ ΚΑΡΟΔΗ
ΤΟ ΕΝΘΟΣΟΝ ΦΙΝΑΛΕ ΜΙΑΣ ΕΙ ΟΣΙ ΕΤΟΥΣ ΤΡΑΙΩ ΙΑΣ
ΟΠΟΥ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ Ο Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΚΟΡΑΚΟΥ ΒΕΝΙΖΕ-
ΛΟΣ ΚΑΤΕΣΤΗ ΑΣΦΑΛΩΣ ΑΓΝΩΡΙΣΤΟΣ

ΕΛΛΑΣ, Μάρτιος, του άναπο- έκδοσεως των βενιζελικών έφημερί- κριτού μας. — Με μεγάλην επίτυ- δων της Δευτέρας, ενέπλησε χαράς χιαν διεξήχθησαν αι έκλογαι της πα- τούς πολίτας και προεκάλεσε θεελ- θελθούσης Κυριακής καθ' άπασαν λαν ένθουσιασμό. Άμέσως ή «Πα- την Έλλάδα. Άπό πρωίας ο αίθριος παρούνα» άπέστειλεν εις την οικίαν και γαλάσιος ούρανος της Έλλάδος του κ. Βενιζέλου έκτακτον άπεσταλ- πρεμήνυε λαμπρά τα αποτελέσματα μένον όπως συγχαρή αυτών διά την εν έκλογών και τα πάντα προη- νήνυ του και του εκφοράς τας εν-

*Αποσυρόμενος της πολιτικής θα καταφύγω εις την Άβυσσηνίαν νίζοντο την μαυρίαν, ή οποία έπρό- κειτο να ξεσπάση εντός ολίγου επι κεφαλής του κόμματος το όποιον ζί- κην Αερναίας ύδρας έλυμαινεται επί εικόσεαίαν τον δύστηνον τούτον τό- πον!!! Όντως! Εφόσον οι ψηφοφόροι προσήρχοντο εις τας κάλπας, κατά τοσούτον οι κατάπτυστοι άνθρωποι της Δέσσης έτριβον τας χείρας εκ χαράς και αγαλλιάσεως και δεν ήδύ- ναντο να συγχαρήσουν τον ένθουσια- σμόν των. Όταν όμως εξήλθον οι ψη- φουλλέκται και άνήγγειλαν εις το πλήθος ότι ο Χίτλερ ής θριαμβευ- τικην έκλογήν εις την Γερμανίαν ζ- λα εκείνα τα πλήθη, εξαίλλα εξ έν- θουσιασμού εξέσπασαν εις ούρανομή- κεις έπευφημίας και άνεδών: Νά μάς ζήσης, Άδόλφε! Έσένα θέ- λουμε!

Η είδησις της επικρατήσεως του ώραιου Άδόλφου κατά τας Έλληγι- κας έκλογάς, άναγγελαίεσα διά της

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

(ΣΤΗ.. ΖΟΥΛΑ)

Η "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ,, ΕΧΟΥΣΑ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΝ ΑΠΕ-
ΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΑΝΑΓ-
ΚΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΕΠΕΜΒΗ

ΚΗΡΥΣΣΕΙ ΕΥΘΥΜΟΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ
ΑΝΑΣΤΕΜΕΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ ΗΣΥΧΩΣ

Η ΣΤΥΓΕΡΑ ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

Η «Παπαρούνα» άπαυθήσασα εκ του γεγονότος της χρεωκοπίας του μελαγχολικού συστήματος εν Έλλά- δι, το όποιον άγει τούς Έλληνας να παίρνουν εις τα σοβαρά και τα κω- μικώτερα των πραγμάτων, άπεφάσισε να παρέμβη.

Πρός τούτο συνειργάσθη μετά πολυτίμων συνεργατών, των οποίων τα όνόματα άποσιωπά δια λόγους κακώς έννοουμένης έντροπής και εκδίδει το έξης διάγγελμα προς τον λαόν.

Όταν βλέπετε να σας καθρίζουν αύγά, να γελάτε με όλην την δύναμιν των δακρυγόνων σας αδένων, Έπίσης να γελάτε μεγαλοφώνως όταν σας καθρίζουν κρεμμύδια. Όποιος δεν γελά όταν του καθρίζουν κρεμμύδια θα συλλαμβάνεσται και θα (καθαρίζε- ται) άμέσως. Όταν πληριάξη ή ήμέ- ρα της έκδοσεως της «Παπαρούνας» να γελάτε προκαταβολικώς επί τρία εικοσιτετράωρα για να συνηθίζετε και να μη σας έλθη ξαφνικό. Προς το συμφέρον του λαού και μόνον η «Παπαρούνα» ώρισε την τιμήν αυ- τής εις δραχμάς δύο μόνον, εινε ό- μως πρόθυμος να θυσιάση και αυτήν την τιμήν της εις τον προσφέροντα τα περισσότερα.

Άπό της στιγμής της κυκλοφο- ρίας εκάστου φύλλου της «Παπαρού- νας»

ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΜΕΝ

Τό καπνίζειν εντός των τροχιοδρο- μικών οχημάτων!

Τό πτύειν επί του δαπέδου. Πράγ- ματι. Διατι να μη πτύετε εις τούς τοίχους και εις τα τζάμια;

Άπαγορεύομεν επίσης:

Την άνάγνωσιν άλλων περιοδικών, πλην των προηγουμένων φύλλων της «Παπαρούνας».

Την κυκλοφορίαν του αίματος εις τας όδους των Άθηνών.

Τά άστεία, εφόσον γίνονται από τα τάνκς.

Ο παραβάτης τιμωρηθήσεται δι' ι- σοσίου δωρεάν συνδρομής της «Παπα- ρούνας», ή όποια θα άποστέλλεται εις αυτόν πάντοτε πρό του γεύματος δια να του κόβη την όρεξιν.

Έν Άθήναις, τή 6η Μαρτίου 1933.

Ο Άρχηγός της Έπαναστά- σεως του Έλλοιου Υπογραφή (Δυσανάγνωστος δια τον φόβον των Ιουδαίων)

13^η ΩΡΑ

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΜΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η «Παπαρούνα» συνετής προς το πρόγραμμά της περι ένισχύσεως της συγγρόνου νεοελληνικής φιλολογίας προκηρύττει μειοδοτικών διαγωνι- σμών κατασκευής μυθιστορήματος ύ- πό τούς έξης όρους:

Κάθε υποβαλλόμενον μυθιστόρη- μα δέον:

- 1) Να μη είνε βαρύτερον τών έ- πτά δικάδων και ελαφρότερον της μίας.
- 2) Να μη είνε γραμμένον ούτε εις την καθαρεύουσαν, ούτε εις την δη- μοτικην, ούτε εις την μαλλιάρην, ου- τε εις την μικτήν. Δεν λέγομεν εις ποίαν πρέπει να είνε:
- 3) Να μη έχη Ζακυνθινήν ύπόθε- σιν και να μη φέρη την υπογραφήν γνωστού Άκαδημαϊκού.
- 4) Να μη δύναται να μεταφρα- σθή εις καμίαν γλώσσαν και ποδ πάντων εις την ελληνικήν.
- 5) Να μη έχη ούτε άρχην ούτε τέ- λος, ούτε άκρη, ούτε μέστην.
- 6) Να μη περιέχη άδιακρίσιαν επί της Ιεωτικής ζωής των ήρώων του, έστω και αν αυτος είνε φαντα- στικός.
- 7) Να μη είνε εύανάγνωστον, αν υποβλήθη εν χειρογράφω. Και
- 8) Να μη υποβλήθη εις τον δια- γωνισμόν. Διότι και αν υποβλήθη, δεν θα βραβευθή, έλλείψει βραβείου.

Παρατήρησις.— Η κριτική επι- τροπή του μυθιστορηματικού διαγω- νισμού κατηρτίσθη εκ των κ. κ. Ζέγγελι, άκαδημαϊκού, καθηγητού της γραιίας, Καλλιτσούνάκη, καθη- γητού της Άνωτάτης Σχολής Έπι- πορικών επιστημών και Φλεριανού, ύποβιβητην του της Άστυνκίας.

Προθεσμία ύποβολής των μυθιστο- ρημάτων: 31 Δεκεμβρίου 1933.

Σπεύσατε διότι μετά ένα έτος από τότε θα είνε άργά!

Έκ της διευθύνσεως (του Δραση- καίτείου θεραπειτηρίου).

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ήταν ή μάνα μου μαγκίτισσα, σε- (ρέτισσα, γονέων προς γονέων ψευρωτάκιον και 'γω στο ναυτικό, ρέ, υπερέτσα κι' όχι στα καθονείκα, στρατιωτά- (κιον!

Κάποτε με τρακόσους τότους τάβαλα κι' εν στόματι μαχαίρας χίλιους πέ- (ρασα, μα περισσέψαν ένα-δύο σαράβαλα κι' ένα ποτηρι αίμα τούς έκέρασα..

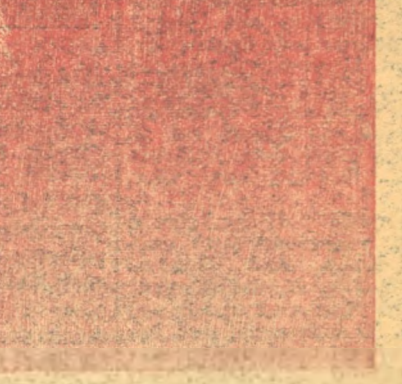
Είμ' ο Μανής, μαγκίτης, περιώνυ- (μος, «φόν Φάππεν» παρατσούκλι μου κολ- (λήσανε, νταής έχω δηλώσει εγώ μόνιμος και δε ζούν όποι μου κακομίλησαν.

Κι' άλλοτε με τον ίδιονε τσατίστηκα τον εαυτό μου, γιατί έτσι μ' αντιμί- (λησε κι' ο ένας μου εαυτός τόσο φουρκί- (στησε όπου τον άλλονε ανήλσα σκαμπίλησε.

Άκόμα τρέμω σαν τα συλλογίζομαι αυτό μου το μεγάλο άντραγάθημα, μ' άπ' τή βολά εκείνη σα φουρκίζου- (μι να δίνω τόπο στην όργή μουγινε μά- (θημα!...

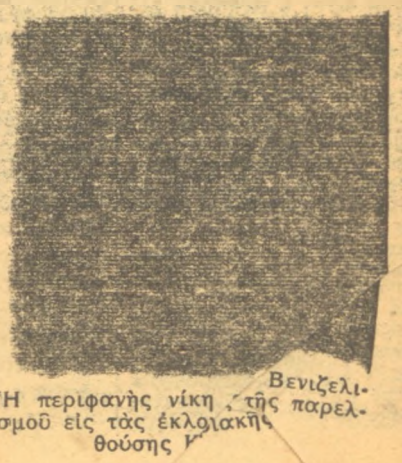
ΦΟΝ ΦΑ Π ΠΕΝ

ΤΟ ΦΟΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΑΣ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Μία εικών της παρελθούσης Δευ-τέρας, ή όποια παρήλθε άναίμακ-τος.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Βενιζελι- Η περιφανής νίκη της παρελ-θομένης εις τας έκλογαίχθ-θούσης